

Смѣшно е още да си дигами рамената, като за отговоръ, когато нѣкой ни говори или да ся обръщамы гърбомъ къмъ него: това е дадено на злѣотхраненитѣ дѣца да го правѣтъ.

Голѣмо злонравіе е, когато говоримъ или ни говорѣтъ да ся опирами на лактѣтъ си, да бутами или тласками нѣкого съ лакетъ или да го тиками съ рамото си, кога ще да говори. Трѣба, гдѣто и да ся случимъ, да ся отучвами отъ такова злонравіе.

ХІІІ.

За рѣцѣтъ, прѣститѣ и нектитѣ.

Трѣба да си мѣемъ рѣцѣтъ сѣкоя сутрина, прѣдъ и подиръ ѣденіето, и сѣкога когато сѣ нечисти, защото нечистотата е нетърпима и гнусна. Когато ги омѣемъ не трѣба никога да ги обърсвами у дрѣхитѣ си, ни у друго нѣкое нѣщо, което не е за такава потрѣба.

Дѣцата обычатъ да хващатъ съ рѣцѣ дрѣхитѣ си и други нѣща, които имъ сѣ угодни и си играѣтъ съ тѣхъ; трѣба да не имъ допущамы тоя навѣкъ и да ги научвами да хващатъ съ очи онова, що виждатъ.

Трѣба да си подавами ржката единъ другиму само кога сми равни единъ другиму или имами тѣсно пріятелство по между си: то е знакъ на миролюбіе и на благосклонность. Не простенна грубость е да хващамы ржката на нѣкой по горенъ отъ насъ человекъ, прѣди да ни я той подаде. Ако си подаде ржката, трѣба да я поемемъ съ почитаніе и да вардимъ да не подадемъ лѣвата.

Понеже модата е принесла между насъ ржавицитѣ отъ песи кожи, и понеже цивилизаціята е установила, като за единъ отъ знаковетѣ на доброто въспитаніе, да хващамы человекъската ржка съ песа кожа, а не съ нашата си, трѣба да знаемъ, че, кога ще подадемъ